

Stoelen en glas afgevoerd in paviljoen Toyo Ito

Klus van 30 miljoen

Woensdag jl. is de Gentse metaalconstructeur Roland Maes begonnen met het plaatsen van de zijwanden van het hedendaagse paviljoen, dat de Japanse kunstenaar Toyo Ito bedacht voor Brugge Culturele Hoofdstad van Europa in 2002. „Ik schat dat wij anderhalve à twee weken nodig hebben. Nadien moet een andere firma nog de verlichting installeren. Het paviljoen zal bijgevolg zeker klaar zijn tegen 20 februari 2002”, zegt Roland Maes.

Brugge ondergaat een echte Gentse invasie. Niet alleen Jan Vermassen, Jan Briers en Paul Robbrecht — respectievelijk de rechterhand van Hugo De Greef, de intendant en de architect van het Concertgebouw — zijn afkomstig uit de Arteveldestad. Maar het is ook een Gents bedrijf dat de aartsmoeilijke opdracht in de wacht sleepte om de wensen van de bekende Japanse architect Toyo Ito te realiseren. Laatstgenoemde ontwierp een ultralicht hedendaags paviljoen, dat in glas en flinterdun aluminium vervaardigd diende te worden en drijft op een aan te leggen vijvertje op de Burg.

Gentenaar Roland Maes is niet de eerste de beste. Net na het beëindigen van de Vietnamoorlog, trok hij naar dat Aziatische land om er stalen constructies te bouwen. Hij voerde opdrachten in Saoedië-Arabië, Algerije en Libië uit. Maar hij is het meest fier op de draak waarmee hij het Gentse Belfort bekroonde en de twee arenden die hij als symbool van de Russische tsaren vier jaar geleden op het Rode Plein in Moskou mocht vervaardigen en plaatsen. „Dat ik nu in Brugge een aluminium paviljoen moet maken, is in feite een contradictie. Wij zijn stalen constructeurs”, bekent de zaakvoerder van het Gentse familiebedrijf, dat sinds 1914 actief is en twintig werknemers telt.

Honorarium van Japanse architect blijft geheim

De realisatie van het paviljoen kost uiteindelijk 30 miljoen fr. Dat is 5 miljoen fr. meer dan aanvankelijk geraamd. „De meerkost zit hoofdzakelijk in het studiewerk en de technologische kosten. De constructie bestaat deels uit polycarbonaat, een stof die hier nog nooit gebruikt werd. In feite gaat het om een prototype. Maar de aannemers rekenen minder aan, omdat ze zelf als sponsor optreden”, zegt Jan Vermassen van Brugge 2002. Het honorarium van architect Toyo Ito wil hij evenwel niet verklappen. Ter info: het paviljoen is slechts een tijdelijke constructie. De weergoden zullen het over maximaal twee jaar — oorspronkelijk sprak men zelfs over een leefbaarheid van amper zes maanden — vernietigen.

Tijdens de uitvoering onderging het paviljoen nogal wat wijzigingen. Uit vrees voor vandalisme zijn de hypermoderne zetels, van waaruit het publiek kon genieten van het historische Burgplein, afgevoerd. In plaats van glas, dat makkelijker kan breken, wordt het al eerder genoemde polycarbonaat gebruikt voor het maken van een drijvende brug over een aan te leggen vijvertje. Polycarbonaat kan vergeleken worden met plexiglas, maar laat veel meer licht door. „De brug wordt via 22 steunpunten vastgemaakt. Ze kan maximaal 4 cm in het water zakken. Hoe meer mensen erop lopen hoe dieper ze zal liggen”, zegt de Gentse aannemer.

„De vederlichte constructie weegt 8 ton en is 4 m hoog, 6,35 breed en 15,2 m lang”, vervolgt Roland Maes. „Aanvankelijk zou het paviljoen 8 m breed worden, maar de stijfheid van de constructie voldeed niet. Het aluminium gedeelte bestaat uit een honingraatstructuur, die verwijst naar Brugse kant. In ons atelier hebben wij hiervoor 33.400 plooiën moeten maken. De wanden en honingraten worden met 7.500 *proplassen* aan elkaar gelast. Technisch was het zeer moeilijk om alle plooiën in een gelijke hoek van 135° te buigen. Dat was een fraai staaltje ambachtelijk werk.”

(SVK)

Brugge ondergaat een echte Gentse invasie. Niet alleen Jan Vermassen, Jan Briers en Paul Robbrecht — respectievelijk de rechterhand van Hugo De Greef, de intendant en de architect van het Concertgebouw — zijn afkomstig uit de Arteveldestad. Maar het is ook een Gents bedrijf dat de aartsmoeilijke opdracht in de wacht sleepte om de wensen van de bekende Japanse architect Toyo Ito te realiseren. Laatstgenoemde ontwierp een ultralicht hedendaags paviljoen, dat in glas en flinterdun aluminium vervaardigd diende te worden en drijft op een aan te leggen vijvertje op de Burg.

Gentenaar Roland Maes is niet de eerste de beste. Net na het beëindigen van de Vietnamoorlog, trok hij naar dat Aziatische land om er stalen constructies te bouwen. Hij voerde opdrachten in Saoedie-Arabië, Algerije en Libië uit. Maar hij is het meest fier op de draak waarmee hij het Gentse Belfort bekroonde en de twee arenden die hij als symbool van de Russische tsaren vier jaar geleden op het Rode Plein in Moskou mocht vervaardigen en plaatsen. „Dat ik nu in Brugge een aluminium paviljoen moet maken, is in feite een contradictie. Wij zijn stalen constructeurs”, bekent de zaakvoerder van het Gentse familiebedrijf, dat sinds 1914 actief is en twintig werknemers telt.

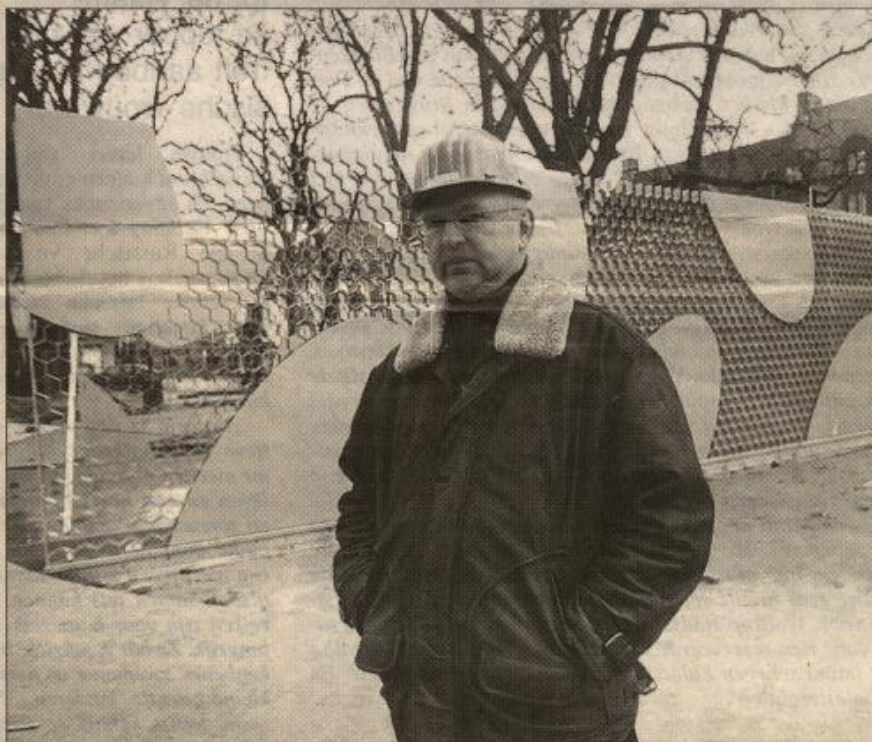
Honorarium van Japanse architect blijft geheim

De realisatie van het paviljoen kost uiteindelijk 30 miljoen fr. Dat is 5 miljoen fr. meer dan aanvankelijk geraamd. „De meerkost zit hoofdzakelijk in het studiewerk en de technologische kosten. De constructie bestaat deels uit polycarbonaat, een stof die hier nog nooit gebruikt werd. In feite gaat het om een prototype. Maar de aannemers rekenen minder aan, omdat ze zelf als sponsor optreden”, zegt Jan Vermassen van Brugge 2002. Het honorarium van architect Toyo Ito wil hij evenwel niet verklappen. Ter info: het paviljoen is slechts een tijdelijke constructie. De weergoden zullen het over maximaal twee jaar — oorspronkelijk sprak men zelfs over een leefbaarheid van amper zes maanden — vernietigen.

Tijdens de uitvoering onderging het paviljoen nogal wat wijzigingen. Uit vrees voor vandalisme zijn de hypermoderne zetels, van waaruit het publiek kon genieten van het historische Burgplein, afgevoerd. In plaats van glas, dat makkelijker kan breken, wordt het al eerder genoemde polycarbonaat gebruikt voor het maken van een drijvende brug over een aan te leggen vijvertje. Polycarbonaat kan vergeleken worden met plexiglas, maar laat veel meer licht door. „De brug wordt via 22 steunpunten vastgemaakt. Ze kan maximaal 4 cm in het water zakken. Hoe meer mensen erop lopen hoe dieper ze zal liggen”, zegt de Gentse aannemer.

„De vederlichte constructie weegt 8 ton en is 4 m hoog, 6,35 breed en 15,2 m lang”, vervolgt Roland Maes. „Aanvankelijk zou het paviljoen 8 m breed worden, maar de stijfheid van de constructie voldeed niet. Het aluminium gedeelte bestaat uit een honingraatstructuur, die verwijst naar Brugse kant. In ons atelier hebben wij hiervoor 33.400 plooiën moeten maken. De wanden en honingraten worden met 7.500 *proplassen* aan elkaar gelast. Technisch was het zeer moeilijk om alle plooiën in een gelijke hoek van 135° te buigen. Dat was een fraai staaltje ambachtelijk werk.”

(SVK)

Aannemer Roland Maes bij de kraan die deze week de wanden voor het hedendaagse paviljoen op de Burg plaatste. (Foto FP)